



‘Er is een lange periode geweest dat flirten niet meer aan de orde was’

‘Je moet proberen om er goed uit te zien, dan is het leuker om naar elkaar te kijken’

BART MOEYAERT (48)

Schrijver. Onlangs verscheen zijn boek ‘Iemands lief’

HEBZUCHT&GIERIGHEID

‘Op mijn eenentwintigste ging ik in Antwerpen wonen en koos ik ervoor schrijver te zijn, een keuze waar ze thuis niet achter stonden. Met als resultaat dat ik slechts 25.000 Belgische franken meekreeg, een oude tafel, twee stoelen en een bestekbak: het bohémienverhaal van een schrijver met een matras op de grond. Maar daardoor weet ik wel beter de betekenis van geld. En ben ik nog altijd voorzichtig: heb ik die nieuwe computer echt nodig? Aan de andere kant, toen ik als schrijver begon, heb ik eigen briefpapier laten ontwerpen door een goede vormgever. Je bent een schrijver of je bent het niet, en op die manier bouwde ik mijn eigen wereld uit en dat mocht het geld kosten dat nodig was. Ik ben vrijgevig in de zin dat ik gek ben op grote tafels vol lekker eten waar ik mensen van verschillende disciplines kan samenbrengen. Meer dan van babbelen hou ik van zwijgen: terwijl ik kook, kan ik erg genieten van het geroezemoes van de gasten die het naar hun zin hebben.’

HOOGMOED&IJDELHEID

‘Zorgzaam zijn voor elkaar vind ik belangrijk, en daar hoort ook de esthetiek bij: dat je probeert om er goed uit te zien, want dan is het leuker om naar elkaar te kijken. Doordat ik jong debuteerde, heb ik al vroeg geleerd dat ik ergens voor moet staan, dat ik als schrijver een poëtica moet hebben. Ambitieuze wil ik het niet noemen, ik heb nooit gedacht in termen van: die bergtop wil ik bereiken, maar ik wilde wel stappen zetten en volgens mijn eigen normen beter worden. Ik geef al meer dan tien jaar les aan het Koninklijk Conservatorium in Antwerpen, en ik merk nu ik ouder word dat ik me steeds prettiger voel in de vaderrol. De vader die opleidt en meedenkt en dan tegen zijn studenten zegt: dit is jouw podium, jouw papier. En ik hoef echt niet op dat papier voor te komen. Mis-

schien heeft het ook te maken met dat ik zelf niet mag mopperen over aandacht voor mijn werk.’

LUST&WELLUST

‘Er is een lange periode geweest dat flirten niet meer aan de orde was. Ik was zo op mijn werk en het schrijven gefocust, dat ik niet meer wist wie ik zelf was. “Houdt Bart van zichzelf?” Dat wist ik eigenlijk niet, terwijl dat toch een voorwaarde is om te kunnen flirten. Dat lukte al helemaal niet als ik niet goed in mijn vel zat of vond dat ik er niet goed uitzag. Maar nu ik beter in balans ben, merk ik hoe fijn het is als er iemand op je valt en er iets in de lucht hangt. Ik hou erg van het ontleden van codes: de code van hoe iemand moet zitten om een bepaalde boodschap uit te zenden, bijvoorbeeld. Maar ook van de codes die ons zijn aangeleerd: heupwiegen en over de lippen likken moeten we sensueel vinden? Nee toch? Als iemand open en zichzelf is, daar begint voor mij de sensualiteit.’

JALOEZIE&AFGUNST

‘Als ik aan de liefde denk, dan is de jaloezie die daarbij hoort ontdaan van z’n dreiging. Nadat twaalf jaar geleden mijn relatie ophield, heb ik gezworen dat ik niet meer teleurgesteld wilde worden in de liefde. Sindsdien ga ik er anders mee om: m’n partner verliezen aan iemand anders is erg. Maar ik probeer mezelf aan te leren dat het tegelijkertijd ook weer niet zo verschrikkelijk is, omdat je geliefde misschien gelukkiger zal worden, en omdat er nog andere mogelijke partners op de wereld zijn. Het kan niet dat die ene man zaligmakend is. Natuurlijk, op dit moment zeker en ik ga er totaal voor, maar er bestaan anderen. Dat probeer ik een rustgevende gedachte te vinden.’

GULZIGHEID&ONMATIGHEID

‘Ik heb lang en veel geroookt. Ik hield er ongelofelijk aan vast, omdat ik ervan

overtuigd was dat ik anders niet meer zou kunnen schrijven. Mijn ex-vriend vond het vervelend dat ik rookte, en toen heb ik hem cadeau gedaan dat ik zou stoppen. Als je iets cadeau geeft, kun je het moeilijk terugvragen. Dus nu rook ik niet meer. Ik denk ook vaak dat ik niet kan schrijven zonder een glas wijn naast mijn computer. Daarom ga ik soms op andere plekken werken, in het café bijvoorbeeld. Daar is natuurlijk wel veel drank, maar niet die connectie van “schrijven is gelijk aan computer plus glas wijn”.’

WOEDE&WRAAK

‘Als ik merk dat mensen vanuit vooroordeel naar mij kijken of naar me luisteren, en dus niet goed kijken of luisteren, kan ik hels worden. Ik weet dat ik vroeger heel erg in mijn comfortzone bleef zitten: ik kwam mijn werkkamer niet uit, werd ook niet gestoord en ik vond het wel goed zo. Maar dat was uiteindelijk niet wat ik wilde. Aan dat (niet) gezien worden heb je zelf schuld: als je er niet om vraagt, word je ook niet gezien.’

LUIHEID&GEMAKZUCHT

‘Ik ben een West-Vlaming: het harde werken zit waarschijnlijk in mijn genen. Vorig jaar verbleef ik twee maanden in een schrijvershuis in New York en daar ervoer ik een heel belangrijk moment in het Guggenheim Museum, waar ik een tentoonstelling van Rineke Dijkstra bezocht. Haar video over jonge mensen in Liverpool die voor haar dansen, raakte mij ongelooflijk. Ik vroeg mij af: ben ik geraakt omdat ik oud ben en zij jong, en zij het leven nog voor zich hebben? Nee, dat was het niet. Ik beseftte: die mensen raken mij omdat ze zichzelf zijn. Er was een meisje dat te verlegen was voor woorden en uiteindelijk met heel kleine bewegingen danste. Klein, maar zo raak. En toen wist ik: hier gaat het om. Ik moet ophouden te denken aan wat mensen van mij verwachten. Ik moet dat dansende meisje zijn, op het moment dat ze naar binnen durft te keren en doet wat ze zelf wil. Want dat is het mooiste, het meest juiste.’ ■